

VÅR STÄLLNING TILL

den s.k.

SOVJETUNIONEN

av

Hel + Ragn

VÅR STÄLLNING TILL DEN S.K. SOVJETUNIONEN

Av Helmut Rüdiger

Denna framställning är inte något uttömmande, systematiskt arbete. Jag har endast skrivit ned en debattinledning som jag efter några anteckningar hållit på det syndikalistiska Forum i Stockholm. Anledningen därtill var dels en äldre plan att sammanställa fakta om "anarkismens dödskamp i Ryssland" och förhållandet mellan syndikalism och kommunism på 30- och 40-talet, dels avsikten att framlägga några synpunkter på Herbert Anckars mera aktuellt betonade skrift "Vår inställning till Sovjet". Texten ger således endast glimtar på ett ganska omfattande problemkomplex.

- - - -

Det kommunistiska Ryssland är en diktaturstat där hela samhällsmakten ligger i händerna på en enda, även inåt strängt centralistiskt uppbyggd monopolistisk grupp, Kommunistpartiet. Alla organisationer och sammanslutningar, t.ex. de s.k. ryska fackföreningarna, är kuggar i den av partiet behärskade statsapparaten. Regimen infördes 1917 och stabiliserades 1918, när de revolutionära sovjeterna upphörde att existera för att förvandlas till statsorgan under partikontroll. 1917 års sovjeter var fritt valda råd med representanter för olika folkrörelser och partier samt partilösa. I det nuvarande Ryssland finns inga sovjeter och sovjetrevolutionens namn tjänar som en fasad, vars uppgift det är att dölja regimens parti- och statstotalitära karaktär. Företeelser av denna art är ingalunda okända i historien. Över varje fängelseport i Frankrike står idag fortfarande den stora revolutionens motto: "Frihet, jämlikhet, broderskap". Under denna paroll framväxte 1800-talskapitalismen. Bakom sovjetfasaden uppstår ett nytt, högindustri- aliserat klassamhälle med starka inslag av modern statlig socialpolitik. Den har genomgått en del förändringar och befinner sig just nu i en särskilt livlig utvecklingsperiod, dock hittills utan att ändra sin grundkaraktär.

Konflikten mellan syndikalism och kommunism

Även i Ryssland fanns en gång syndikalistiska och anarkistiska rörelser. Dessa tendenser kvävdes och utrotades efter oktoberrevolutionen 1917, som också gjorde slut på alla andra organiserade riktningar inom socialismen, arbetar- och bonderörelsen, mensjevismen (socialdemokratien), höger- och vänstersocialrevolutionärerna, maximalisterna m.fl., samt på den borgerliga liberalismen. Sovjetrevolutionen bars upp av talrika krafter, som inte dog en naturlig död utan likviderades av bolsjevikerna. 20-talet var den ryska anarkismens och syndikalismens dödskamp. Omkring 1930 dog de sista överlevande i bolsjevismens fängelser och koncentrationsläger (som då kallades "isolatorer"). Den syndikalistiska internationalen (IAA) bildades 1923 som en motvikt till den av kommunisterna behärskade Röda fackföreningsinternationalen. Denna organiserades i enlighet med Lenins berömda 21 punkter som avsåg att dirigera och kontrollera världens revolutionära rörelser från Moskva och efter rent centralistiska, nästa militaristiska synpunkter.

Alltsedan oktoberrevolutionen har relationerna mellan bolsjevismen och syndikalismen varit präglade av en kamp på liv och död. De ryska anarkisterna var anhängare av sovjeterna. Rådsrevolutionens sista utbrott var 1921 års Kronstadtsuppror som av Röda armén under Trotskijs ledning kvävdes i blod. Kronstadt var ett misslyckat försök att rädda rådstanken och avskaffa partidiktaturen.

En ny sammanstötning mellan bolsjevism och syndikalism ägde rum i Spanien 1936-37, där kommunisterna med alla medel försökte att sabotera och likvidera de av syndikalisterna införda sociala förändringarna. Kampen kulminerade i maj 1937, när kommunistiska agenter begick massmord på den spanska och internationella syndikalismens bästa krafter i Barcelona. Några kända namn som får symbolisera otaliga andra offer är italienarna Camillo Berneri och Barberi och Frihetlig ungdoms sekreterare i Barcelona, Alfredo Martínez. Allt tyder på att motsättningarna äro ska bli mycket svåra efter den nuvarande regimens fall. Kommunisternas strävanden att förvandla Spanien till en "folkdemokrati" i väster kommer att bekämpas konsekvent av landets anarkosyndikalister. Spänningen mellan de fiendliga krafterna avtecknar sig redan i dagens Spanien.

Efter andra världskriget uppstod fria rådsrörelser av revolutionär typ vid två olika tillfällen. När Ulbrichtgruppen efter Röda arméns intåg i Berlin anlände till den gamla tyska huvudstaden existerade där en antifascistisk rådsrörelse stödd på olika befolkningsgrupper, som hade för avsikt att i samverkan med ryssarna bygga upp en ny, demokratisk förvaltning. Den unge, i Moskva utbildade kommunisten Wolfgang Leonhard gjorde ett försök till samarbete med den nya revolutionära folk rörelsen, men på Ulbrichts befäl likviderades den hänsynslöst. Ledningen övertogs av de i Moskva utbildade agenterna. 1956 bildades ^{fria} arbetarråd i Ungern. De krossades av ryska trupper. Sovjettanken, som bolsjevikerna utnyttjade för att erövra makten och förtrycka alla andra riktningar, har idag blivit ett folkligt vapen i kampen mot den ryske kommunistdiktaturen i Östeuropa.

Den s.k. Sovjetunionen uppträder under två falska flaggor. Den är en diktatur som åberopar sovjetismen, som i själva verket är en tanke om direkt demokrati i motsats till partidiktaturen. Den påstår sig vara ett socialistiskt land och är ett nytt klassanhålle som övertagit den gamla ryska imperialismens målsättningar, kombinerade med marxistisk-leninistiska föreställningar om en auktoritärt ledad världsrevolution. Efter Hitlers invasion av Sovjetunionen och nazismens nederlag råkade den ryska imperialismen i rörelse västerut och har lyckats med att stoppa och utrota alla liberala och demokratisk-socialistiska krafter i Östeuropa, vars territorium förvandlades till ett ryskt kolonialimperium. Bedömningen av denna utveckling torde vara ganska enhetlig i världens syndikalistiska och anarkistiska rörelser.

Motstånd utan nationalism

Det är självklart att den syndikalistiska rörelsen i sitt ställningstagande till det kommunistiska samhället i Ryssland och den ryska imperialismen inte utgår ifrån nationalistiska synpunkter. Kritiken gäller den ryska regimen, inte det ryska folket eller andra nationer som ingår i det östliga imperiet. Det kan tilläggas att även det allmänna, politiska ställningstagandet mot Moskva i väster knappast kan anses vara nationalistiskt färgat. Snarare tvärtom. Under det väldiga ryska trycket på Europa omkring 1948 (pragkuppen, berlinblockaden) utvecklade sig i Västeuropa för första gången i dess historia effektiva övernationella krafter som alla misslyckanden till trots resulterat i internationella samarbetsformer av en helt ny art: samverkan i OEEC, Europarådet i Strassburg, Kol- och Stålunionen och den Gemensamma marknaden (ekonomiska samarbetsorgan med delvis suveräna övernationella organ). Detsamma gäller, om än i mindre klart utpräglade former, samverkan mellan de nationer som bildar atlantgemenskapen (inte endast de direkt A-pektsanslutna staterna). Viljan att motsätta sig vidare rysk expansion har i väster medfört alldeles nya, intima övernationella relationer och snarare motverkat den gamla trängsynta nationalismen. Till de i väster verkande krafter som motsätter sig den moskovitiska imperialismens expansion hör även de riktningar inom arbetarrörelsen och socialismen som hävdar frihetens och självbestämmanderättens principer. Det gäller Fria fackföreningsinternationalen, Socialistiska internationalen och den internationella syndikalistiska rörelsen. Vad man än kan säga mot den ena eller den andra av dessa rörelser, så kan de inte beskyllas för att mobilisera nationalistiska tendenser mot det ryska folket.

Existerar en rysk opposition?

Själva sovjettanken - som i sin moderna form är en rysk produkt - står i opposition till bolsjevismen, men rådsrevolutionens tradition i Ryssland är bruten. Den har kanske större utsikter till en pånyttfödelse i Östeuropa. Den sista rådssocialistiska, förresten även halv-syndikalistiska oppositionsriktningen inom bolsjevismen var den s.k. Arbetaroppositionen i början av 20-talet (Sjlapnikov, Kollontaj) som diskvalificerades av själva Lenin. Under Stalin på 30-talet utrotades alla ansatser till mera självständigt tänkande inom partiet som likriktades totalt. Det är detta, så att säga kastrerade parti som idag står till Chrusjtjovs förfogande.

Att den ryska regimen var allt annat än populär vid andra världskrigets utbrott, visade sig på ett tragiskt sätt när ryska och ukrainska bönder och arbetare försökte att förbrödra sig med de invaderande nazityska styrkor som de betraktade som sina befriare. Hundratusentals ryska soldater kapitulerade utan strid för tyskarna. Röda armén hade ett

större antal desertörer än någon annan armé i modern tid. Först de nazistiska erövrarnas brutalitet sammansvetsade folken i Ryssland till en gemensam motståndnsfront. Många av de fria ryska och ukrainska motståndskrafterna försökte efter kriget att på egen hand fortsätta motståndet mot Stalin och hans regim. Faktum är också att stora massor av de slavarbetare som nazisterna deporterade västerut, efter kriget vägrade att återvända till sina hemtrakter. Hundratusentals beivrande f.d. slavarbetare och krigsfångar däremot internerades i ryska koncentrationsläger. 1953 utbröt stora strajker och massuppror i Vorkuta-traktens väldiga koncentrationsläger. Den tyske socialistiske läkaren Scholmer som deltog i upproret, berättar att en riktning bland rebellerna kallade sig för synikalister.

I olika västliga länder finns idag också en stor rysk emigration som genomför en vidförgrenad oppositionell verksamhet mot regimen i Moskva. Den sönderfaller i flera riktningar och arbetar delvis mycket systematiskt, i vissa fall i kontakt med amerikanska kretsar (radiosändare i München som finansieras av amerikanska stiftelser), i andra mera självständigt med begränsade medel. Dessa krafter är i livlig aktion och har delvis goda kontakter med både utlandsresenärer, ryska ockupations-soldater och i själva hemlandet. Dessa rörelser skulle förtjäna en speciell framställning.

Slutligen försiggår i det ryska samhället också en social differentiering som innebär att oppositionella krafter utbildas. Stalins personliga skräckregemente är avskaffat, inom ramen för partiets totala maktutövning och kontroll har vissa rättsliga garantier för medborgarna införts, den onödiga terrorn har avskaffats. De olika socialistiska icé-riktningar som ännu under 20-talet tävlade og inflytande på den ryska utvecklingen är liksom de borgerlig-demokratiska krafterna idag förintade och bortglömda. Folkmassorna i hela landet är framgångsrikt atomiserade, de gamla folkrörelsernas och partiernas kontinuitet är bruten, den nya generationen inspireras inte längre av dessa riktningar som tillhör historien. De ryska miljonerna har tills vidare förlorat förmågan till spontan gruppbildning, inga organiserade rörelser kan växa fram ur massan. Diktaturen har nått fram till ett stadium, då den kan avstå ifrån de grova former av terror som behövdes för att erövra makten och konsolidera den. Även Hitlers och Francos regimer genomgick en liknande utveckling. Hitler regerade 1938 inte längre med samma terror som 1923-35, och Francos regim håller sig idag med andra medel än åren omedelbart efter fascismens seger och under några kritiska år efter andra världskriget. Folkmassorna är desorienterade, det finns inte längre några fria kontakt- och kommunikationsmöjligheter som kan resultera i bildandet av större sammanhängande rörelser mot regimen. Men diktaturen är sönderfräten av en inre upplösningsprocess och liknande processer är tänkbare, kanske redan igång i "Sovjet", landet utan

sovjeter. Framför allt torde den nya överklassen tendera till bildandet av oppositionella grupper som en dag i framtiden kan leda till en viss maktöfning. Både överklassen och de maktlösa miljonmassorna påverkas dessutom, om Chrusjtjov vill eller inte, av maktthavarnas nya internationella kontakter som underlättar främmande idéers inträngande i Ryssland. Å andra sidan finner regimen i sitt nuvarande stadium ett starkt stöd i den ryska nationalismen som under "kommunismens" täckmantel är systemets egentliga idéinnehåll.

Ett nytt klassamhälle

Det ryska systemet betecknas som kommunism, men det är inte på väg mot kommunism och inte ens i någon förnuftig mening socialistiskt. Det är ett statskapitalistiskt klassamhälle av modern typ. Dess struktur kännetecknas av en mäktig överklass och en stor massa sammansatt av passiva och ekonomiskt mycket sämre ställda arbetare och bönder. Klassskillnaderna håller på att fördjupas istället för att utjämnas som i de västliga industriländerna. Överklassen, som inte är enhetlig, karaktäriseras av maktsträvande^{och} karriäranda som mest liknar borgarklassens mentalitet i det victorianska England eller det wilhelmska Tyskland. Den ryska härskande klassen äger inte produktionsmedlen, men dess förfoganderätt över produktionsmedlen, dess faktiska ekonomiska makt är vida större än de kapitalistiska ägarnas i de gamla, mer eller mindre demokratiserade industriländerna, där det fria organisationsväsendet och den gällande rättsordningen resulterat i att produktionsmedelägarnas makt och förfoganderätt blivit starkt kringskurna.

Den av amerikanen Burnham påtalade "managerial revolution", utvecklingen mot managervälde som pågår i hela världen, har fått sitt konsekventaste uttryck i det ryska totalitära samhället. De härskande - som juridiskt sett inte är ägande - har nästan obegränsad makt och stora privilegier. Inkomstskatten i Ryssland uppgår hos en månadsinkomst av 500 rubel till 5,7 proc. och stiger vid 2000 rubel till 11,7 proc. Högre inkomstskatt förekommer inte, likgiltigt om en person tjänar 2005 eller 160 000 rubel i månaden. 85 proc. av statens skatteintäkter härstammar från indirekta skatter, som drabbar de fattiga hårdast. Klaus Mehnert, en av Europas bästa rysslandskännare och en mycket välvillig bedömare, uppger att den ryska överklassen, det rika, privilegierade och mäktiga skiktet, tillsammans med familjer uppgår till 25-30 miljoner människor; mellan dem och den stora, totalt maktlösa och under mycket enkla förhållanden levande folksmassan finns en klass av bättre betalda tjänstemän och andra mera välmående grupper som dock inte kan tillräknas maktägarna, och som beräknas till 20-25 miljoner. Resten är det enkla folket, regeringens statister, systemets enkla undersåtar utan något som helst inflytande inom samhället.

Till skillnad från de besuttna klasserna i andra länder är naturligtvis den nya ryska aristokratin tämligen ung. Under tidigare år var också ståndscirkulationen relativt livlig. Numera konsolideras den nya klassen. Statistiken visar att överklassen får allt mindre tillskott nerifrån; den blir en sluten grupp med egna vanor, ideal och krav. Överklassens medlemmar blir också litteraturens egentliga hjältar, påpekar Klaus Mehnert under hänvisning till intressanta exempel; deras sjuksliv är förfinat och nyanserat, medan arbetaren och bonden representerar det enkla, folkliga, primitiva på samma sätt som i västerns äldre "borgerliga" litteratur.

Demokratisering vid toppen?

Den nuvarande ekonomiska utvecklingen i Ryssland kännetecknas av en viss decentralisering. Denna har dock ingenting att göra med demokratisk kontroll eller friheter för massorna utan innebär endast en mera effektiv maktfördelning inom de mäktigas krets, den är något som en uppifrån införd modern industriell feodalism. I längden kan dock denna maktfördelning hos de härskande grupperna själva utlösa rivaliteter som verkar uppajukande. Detsamma gäller i ännu högre grad de olika sociala element som de mäktigande klasserna är sammansatta av. Stora industriledare, inflytelserika vetenskapsmän och ingenjörer, militära intellektuella och partiets ledande män kan råka i motsättning till varandra. Under en viss påtryckning av missnöjet som växer fram underifrån kan meningsskiljaktigheter och intressemotsättningar mellan makthavarna, hos de härskande grupperna slutligen framkalla debatt, konflikter, motsatta attityder och fraktionsbildningar som introducerar vissa former av demokratisk frihet i det ryska samhället, åtminstone för det ledande skiktet. Utgående därifrån kan en demokratisk opinionsbildning också påverka den maktlösa underklassen. Men det gäller en utveckling som kommer att pågå under årtienden innan dess verkningar kan skönjas utifrån.

Stigande standard och diktatur

Att den ryska levnadsstandarden stiger är en självklar sak. Standarden stiger överallt. Även de ryska arbetarna och bönderna kan få det bättre, utan att detta betyder diktaturens automatiska upphörande. Tysklands arbetare hade det 1938 bättre ställt än någonsin tidigare i tysk historia, och även kulturellt hade de fått nya möjligheter som objektivt sett kunde betraktas som stora sociala framsteg. Därigenom blev diktaturen inte mildare och den tyska nationalismen inte mindre aggressiv. Detsamma gäller den kommunistiska diktaturen och ännu mera den ryska nationalismen som, garnerad med kommunistisk-revolutionära fraser, t.o.m. blir starkare i samma mån som levnadsstandarden förbättras. Någon möjlighet till direkta jämförelser med standarden i de s.k. kapitalistiska länderna har de ryska massorna knappast, även om så många gånger okontrollerad information tränger in i folkets djupa led. Men det kommer att gå en mycket lång tid innan denna förötteelse kan leda till framväxten av vissa opinionsställningar hos

massan, och ännu längre måste det dröja innan organiserade meningsriktningar kan uppstå nerifrån. Läremot kan olika fraktioner (varför inte embryon till partier?) dyka upp hos de maktägande. Detta är framtidsperspektiv. Även om de inte är dagsaktuella, måste den ryska samhällsutvecklingen fortlöpande observeras och analyseras, vilket lämpligast sker i kontakt med emigranter som har förutsättningar för att bedöma skeendet med utgångspunkt från mänskliga och sociala värderingar som är besläktade med den frihetliga rörelsens grundprinciper. Ingenting tyder på att syndikalistiska tendenser under en nära framtid kan uppträda i den ryska ekonomin. Strävanden efter de anställdas effektiva medbestämmanderätt på arbetsplatsen stöter av allt att döma under bolsjevikdiktaturen på betydligt hårdare motstånd än i västerns demokratiska samhällen och den nya korporativism som kanske blir resultatet av en relativ decentralisering, har ingenting att göra med en fri federalism i syndikalistisk mening.

Let östeuropeiska kolonialimperiet

Kolonialismen som skapades av de gamla kapitalistiska makterna i väster, är stadd i upplösning. En ny kolonialism med metoder vars brutalitet i många fall överträffar de brittiska, holländska och franska kolonialherrarnas framfart har efter andra världskrigets slut uppstått i Östeuropa i form av det ryska satellitsystemet. Att de västallierade (under ryskt tryck) medverkat vid skapandet av intressesfärer efter kriget, gör inte systemet bättre och är ingen anledning att godta de östeuropeiska folkens slaveri som ett historiskt nödvändigt tillstånd. Detsamma gäller förhållandet ^{att} hel- eller halvfascistiska regimer existerat hos en del av de idag förslavade nationerna i Öst- och Sydösteuropa. Hos alla dessa folk har också starka demokratiska krafter varit i verksamhet, de var på väg mot friare livsformer, dock under förhållanden som var oerhört svåra och mera komplicerade. En situationen för de nord- och västeuropeiska folken, som dock i sin tur nästan alla också tidvis påverkats av fascistiska eller andra antidemokratiska politiska krafter. Östeuropas folk har alltsedan den ryska ockupationens början fört en hård och offerrik kamp för frihet och demokrati; syndikalismens plats är vid deras sida.

I Ungern avrättas det på löpande band. Ännu tre år efter folkupprorets krossande. Den östtyska kommunistiska oppositionen (Harich och hans vänner) sitter bakom tukthusmurar därför att de krävt en socialistisk marknadsekonomi i stället för total statsdirigering, fria parlamentsval i stället för SED-diktatur och kulturell frihet i stället för statens kulturella beställningskrädderi. I Polen har arbetare och intellektuella rest kravet på en "mänsklig socialism", den kommunistiska mentaliteten är i full upplösning och endast landets tragiskt utvägslösa geografiska läge tvingar polackerna att hålla fast vid den ryska alliansen.

Överallt i Östeuropa jäser det, i alla ryska satellitländer lever de gamla

demokratiska tendenserna kvar och nya har brutit fram; även den revolutionära rådstanken har fått ny livskraft. Det är inte vår uppgift att "förklara" varför dessa länder förlorat sin frihet eller nöja oss med konstaterandet att de aldrig varit riktigt fria, utan vi kan endast samarbeta med dess revolutionära krafter som kanske i högre grad än i Ryssland kan tänkas anta en viss syndikalistisk nyans. Om utvecklingen i det ryska kolonialimperiet går evolutionens eller revolutionens väg vet vi ingenting om. Säkert är endast att syndikalismen bör alliera sig med de aktiva oppositionella strömningarna, att den aldrig kan identifiera sig med makthavarna eller uttolka deras argument. Syndikalismen kan inte endast påverka den oppositionella utvecklingen i Östeuropa utan också därifrån motta impulser till sin egen förnyelse.

Det finns dock ingen anledning till illusioner. Chrusjtjov kan idag tillåta vissa friare debatter i själva Ryssland, men i Östeuropa, där den latent revolutionära stämningen är för stark, reglerar han fortfarande med bodelns hjälp som i Ungern eller med andra rent stalinistiska metoder som i Östtyskland för att inte tala om Albanien

Moskva som världsmakt

Bolsjevismen är inte endast en territoriell makt som behärskar Ryssland och dess satellitländer, utan också en världsmakt som penetrerar och förgiftar arbetarrörelsen, fredsrörelsen och demokratin i alla länder, i syfte att försvaga eller fräta sönder de krafter som motsätta sig den ryska imperialismen. Dess omedelbara mål är bl.a. att främja europeisk politisk slittring som kan utvidga Moskvas maktområde fram till Atlanten, vidare politiskt samarbete med de afrikanska frihetsrörelserna och underblåsandet av den anti-nordamerikanska stämningen i Latinamerika som kan underminera Förenta staternas maktställning i den nya världen. I Asien har Moskva fått en konkurrerande makt i det nya Kina, vars förhållande till Ryssland ännu är oklart. Ju mera som Kina utövar politiskt inflytande i Asien, desto mera kommer kanske det ryska maktsträvandet att riktas västerut. Den kommunistiska regimen i Peking genomför idag också en systematisk propagandaverksamhet i Sydamerika. Om en faktisk rivalitet uppstår mellan de två kommunistiska maktcentra i Moskva och Peking, kommer framtiden att utvisa.

Den kommunistiska regimen i Moskva är inte ett system som kan jämföras med vilken regering som helst. Bolsjevismen är en världsomspännande filosofi med bestämda strategiska målsättningar och en välutbildad taktik. Lenins världrevolutionära idé har i förbund med den gamla ryska imperialismen, som de ryska ledarna medvetet anknyter till, förvandlats till en dynamisk kraft av stor expansivitet. I jämförelse där-

med är den västliga världen, med nöda och mycket ofullständigt samordnad genom ett komplicerat system av delvis mycket bräckliga allianser, en rent defensiv maktkombination som dessutom saknar den slagkraft som utgörs av en enkel, enhetlig och aggressiv ideologi.

I fråga om Europa är bolsjevisiens mål herravälde över eller samverkans med Tyskland. Därtill behöver Krenels härskare inte under alla förhållanden ett kommunistiskt Tyskland. Också ett formellt "neutralt" från Västern isolerat Tyskland med östorienterad utrikespolitik kan tjäna ändamålet. Lenins mening var att den som "äger" eller samarbetar med Tyskland äger Europa. Kan Moskva krossa den barriär som i dagens Europa utgörs av den västtyska Förbundsrepubliken, så faller Europa som en mogen frukt. Miljonstarka kommunistiska partier (femtekolonner) i Italien och Frankrike bidar sin tid.

Före 1914 kunde Moskva endast verka medelst direkt kommunistisk propaganda och ganska ineffektiva diplomatiska metoder. Genom Hitlers aggression utlöstes automatiskt den ryska framstötten västerut. Efter Tysklands sammanbrott kom lavinen i rullning. Medelst militär ockupation och påsvevgen över politisk likriktning kunde det kommunistiska systemet i lätt nyanserade former introduceras i Östeuropa, där det dock endast kan hålla sig tack vare fortsatt rysk ockupation. (I juli månad 1953 t.ex. var Ulbrichts välde i Östtyskland slut, de östtyska kommunisterna hade kapitulerat och gjort sig osynliga. I samma ögonblick som de ryska pansartrupperna kört fram och besatt alla viktiga centra, kröp de fram igen ur sina gömställen.) Östeuropas ockupationsregimer betyder en stor makttillväxt för Moskva, som nu kan spela en världspolitisk roll i väster som aldrig under tsartiden.

De fria krafterna i världen, och inte minst den frihetliga syndikalismen, kan i denna situation inte sitta och vänta att det ryska samhället skall bli demokratiskt, utan bör som motståndskraft bidra till att stoppa varje ny utvidgning av det ryska makttornbådet. Det aktuella politiska läget kräver solidaritet med alla folk och befolkningsgrupper vars frihet är hotad av ryska framstötter. Detta gäller t.ex. de 2,2 miljoner invånare i Västberlin som idag lever i frihet, en frihet som är förlorad i fall att de allierade viker ett enda steg tillbaka. Fallor Västberlin, så betyder detta i första hand ett fruktansvärt slag mot alla oppositionella krafter i Öster, framst mot den östtyska oppositionen, och dessutom inledningen till nya angrepp på demokratis positioner i det övriga Mellaneuropa. Förtvivlan och desperation skulle få en upplösande verkan t.ex. i Västtyskland och Frankrike som måste resultera i kapitalationsstämning och uppmantran till vidare aggressioner. En diktatur uppmantras genom

medgivanden. En diktator blir inte mera fredlig och beskedlig när han upptäcker att motståndarna är svaga, att de inte kan och vill hålla sina ställningar.

Krig och fred

Här är det inte fråga om krig eller fred. Ingen makt i världen vill idag ha krig, inte heller de ryska makt-havarna. De är övertygade om att de kan penetrera och slutligen erövra världen med s.k. fredliga medel. Likväl opererar Kroml systematiskt med krigshot. Att sprida panik i väster är det grundläggande för hela den moskovitiska propogandan. Lagringarna för små nationer t.ex. under-rättas om att deras länder i fall av krig kommer att utplånas medelst en eller två atombomber, om de envisas att delta i västerns försvar. Samtidigt erbjuder Moskva evig och hjärtlig vänskap under villkor att den lilla staten drar sig tillbaka från västlig samverkan. I hela västerlandet försöker man att sprida uppfattningen om att kriget är nästan oundvikligt, men att det ännu kan förhindras till priset av medgivanden för ryssarna, t.ex. i berlinfrågan, som naturligtvis är Kromls "absolut sista krav" i Europa - en melodi man känner igen från trättitalet. I själva verket vill de ryska makt-havarna - i motsats till de hysteriska nazisterna - inte alls ha något krig - de vet att deras satellitsystem är mycket labilt och att ett storkrig skulle göra slut också på de av Moskva behärskade folken. De demokratiska ländernas försvar är därför framst en politisk, social och kulturell uppgift. Det skulle vara fel att uppfatta motståndproblemet rent militärt, såsom generalerna av lättförtärliga skäl brukar göra.

Däremot bör även syndikalister som med all rätt är skeptiskt inställda mot militärväsendet, bli medvetna om ett konkret sammanhang mellan demokratins politiska inflytande och en viss försvarsberedskap. Den italienske diktaren Ignazio Silone som är allt annat än en militarist, skrev nyligen efter ett besök i Västberlin: Vad som oroar herrarna i Kroml när de tänker på Västberlin, är kanske inte så mycket den lilla amerikanska garnison som är stationerad i den gamla tyska huvudstaden, utan i mycket högre grad - bokrådornas skyltfönster i stadens västliga sektorer. Där har östtyskarna en möjlighet att få kontakt med det fria, kritiska tänkandet. Men, tillade Silone, man bör också komma ihåg att dessa skyltfönster i det nuvarande läget inte skulle existera om inte de små amerikanska truppstyrkorna var förlagda i samma stad

En förutsättning till den kommunistiska diktaturens mildrande och för dess ersättande genom friare livsformer som vi bör önska, är att diktaturen hindras att utvidga sitt maktenråde. Ingenstans får demokratiska fri- och rättigheter offras för moskovitiska krav. Detta gäller inte endast Berlin. Den fria arbetarrörelsen måste också utveckla en systematisk hjälpsam verksamhet i många former t.ex. för att binda de nya afrikanska frinetskrafterna vid den fria världens folkrörelser i stället för att låta dem glida mot den ryska inflytelsesfären, vilket skulle innebära att de nya folken kom ur askan i Elden. I detta sammanhang har hjälpen åt de underutvecklade folken sin stora betydelse, men det är önskvärt att den fria arbetarrörelsens styrkor på den punkten inte helt litar på de demokratiska statsmakternas internationalism utan söker anknäpning till de växande folkens egna sociala och politiska rörelser, i vars led Moskva just nu bedriver en feberaktig verksamhet.

Ingen neutralitet gentemot Bolsjevismen

Oberoende socialister och pacifister är böjda att proklamera att "imperialisterna i väst och öst är lika goda källsuppare". Den ryska propogandan anknyter gärna till sådana stämningar med krav på neutralism mellan väst och öst och praktiskt taget betyder ett avståndstagande från de västliga samarbetsformerna, inte endast militärallianserna utan också de olika former av fredlig ekonomisk samverkan som tillkommit efter andra världskriget, främst i Väst-europa. Från Moskvas synpunkt är varje samarbete mellan demokratiska nationer "krigsförberedelse mot Sovjetunionen".

Bolsjevismen som världsmakt infiltrerar sig i alla demokratiska rörelser. Ett enda exempel: i en "Genomsam förklaring" som nyligen publicerades av det kommunistkontrollerade Östtyska "Fredsrådet" och WIL, Vapenvägrarnas internationell, fastslås det att det kommunistiska Östtyskland, som officiellt inte har någon värnplikt, måste betraktas som en förebild för alla andra stater. I själva verket är Östtyskland en av Europas mest militariserade länder, där även stora delar av civilbefolkningen får delta i ständiga vapenövningar och ingen ung man kan få någon yrkesutbildning eller åta sig ett uppdrag i samhällslivet, när han inte "frivilligt" gjort sin tjänst i "folkarmén".

Avrustningsproblemet

Man i denna framställning inte mera utförligt diskuteras. De moderna förintelsevapnens tillkomst verkar dels som en hämmande faktor mot kriget, eftersom de militärer som känner till kärnvapnens verkliga betydelse, vet att ett krig med dessa vapen skulle sluta utan segrare och besegrade och med alla deltagande nationers undergång. Å andra

sidan är det moderna kärnvapenföretaget så högcentraliserat att också en vansinnig människa, en panikotämning eller rentav ett misstag hos en liten grupp ansvariga genom "tryck på knappen" kan utlösa världsförstörelsen.

Detta är ett förhållande som angår alla, och det kan antagas att stormakterna i väst och öst är överens på den punkten. Nedrustning med början på kärnvapnens område är för hela mänskligheten en ödesfråga, som inte har något med regimproblemet att göra. Uppgiften är att finna vägar som kan resultera i att faran avlägsnas. Stormakterna kan övertyga varandra att de inte vill ha krig och de bör kunna komma överens om en stegvis nedrustning.

Totalismens hot kvarstår

Men kan nedrustning åstadkommas och framförallt risken för ett atomkrig avlägsnas, så upphör inte motsättningarna mellan stats-totalism och de fria livsformer som under Århundradens lopp och till ett pris av stora offer erövrats av många västliga folk. Deras friheter är värda att bevaras, detta ligger också i syndikalismens intresse. Statstotalismens maktutvidgning måste därför förhindras. Syndikalismen kan inte vara neutral, varken teoretiskt mot den totalitära kommunismen som samhällsform eller praktiskt gentemot de moskovitiska penetreringsförsök i väster som försiggår i de mest skilda formerna och som syftar till att göra folken likgiltiga för frihetens värden, att göra dem beredda till kompromisser med totalismens och slaveriets makter.